

vilde være lettere for den nuværende Regering end for den foregaaende. Jeg veed vel, at den høje Regering nødig hører, at man foretager et Slags Sammenligning mellem den nuværende og den foregaaende Regering; men det ligger dog nær at fremsføre som Undskyldning for den foregaaende Finansminister, at den Mand var død, som han nærmest skulde støtte sig til ved Udarbejdelsen af et gennemgribende Forslag til en Toldreform. Saavidt jeg veed, er denne Post nu besat saa vel, at der ikke i denne Henseende vil være nogen Bannselighed. Jeg skal derhos gjentagende gjøre opmærksom paa, at det er en berettiget Forventning, som man længe har næret, at faae Toldafgifterne nedsatte netop under de Dyrtdsforhold, hvorunder vi have levet i de senere Aar, thi en almindelig Nedsættelse af de fleste Toldafgifter vilde jo være at betragte som et Slags Dyrtdstillæg, vel ikke paa den Maade, at man ligefrem faaer flere Penge ind, men derved, at man sparer Udgifter. Jeg glæder mig over, at det ærede Medlem for Sørs Amts 3die Valgkreds (Tauber) bebudede, at den lille Del af dette Lovforslag, der handler om Roesukker, ved et Ændringsforslag vil blive foreslaaet indsat paa det Lovforslag, der blev behandlet igaaar, vel at mærke med Hensyn til „at Kultolden paa dette er foreslaaet havet“, saaledes, at der settes 6 pSt. Afslag i Stedet for 8 pSt. Derimod kan jeg ikke glæde mig over de Udtalelser, vi hørte fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), der til min store Forundring erklærede sig for at være baade konservativ og Beskyttelsesmand. Jeg er saa langst fra at være nogen af Delene, at jeg tværtimod regner mig for at være Fremskridts- og Frihandelsmand. Jeg skal ikke komme ind paa en Forhandling om det store Spørgsmaal: Frihandel eller Beskyttelse, et Spørgsmaal, som det vel neppe vilde være det rette Sted at optage til Forhandling under Behandlingen af det nuværende Forslag. Men jeg kan ikke negte, at det undrede mig at høre en Sætning, som jeg troede i den Grad maatte høre hjemme i det politiske økonomiske Pulterkammer, som den, at man ikke skulde føre Penge ud af Landet. Ja, hvis de faldt i Vandet, saa var det en anden Sag; men naar det sker saaledes, at man i Grunden faaer Mere for dem, end de ere værd, saa er det en meget god Brug af Pengene. Den Grundsaetning, det ærede Medlem kom med, vil for den enkelte Person konsekvent føre til, at han skulde være sin egen Skraaber, sin egen Elomager og i det Hele frembringe Alt selv. Videre behøver jeg vist ikke at sige om dette Spørgsmaal. Men jeg maa ogsaa, uden at komme dybere ind derpaa, værgø Frihandelsmændene imod den Opfattelse, at de betragte hele Verden som en eneste stor Familie. Nei det, som jeg tror er Kjernepunktet i Frihandelslæren, er, at man betragter Folkene eller rettere Landene i produktiv Henseende paa lig-

nende Maade som den enkelte Person. Hvis de samme Menneffe vilde være alle mulige Ting, driver han det ikke til Noget i en eneste Ting. Paa samme Maade gaar det med et Land, der vil frembringe Alt selv i Stedet for at tage Hensyn til, hvad der er Landets naturlige Rilder, og det forekommer mig derfor at være noget dristigt, om Danmark vilde optræde som Konkurrent i Sukkerproduktionen. Nu vil jeg heller ikke antage, at dette er det ærede Medlems Mening, men konsekvent kommer man dog hen i en saadan Retning ved at følge ham. Jeg vil ikke alene anse det for en Uret mod Forbrugerne, om man undlod at beskaffe Sukkerfabrikkerne, men imod selve Sukkerfabrikanterne. Det er aabenbart, at saalænge vi have den Sukkertold, som nu findes, vil naturligvis Sukkerfabrikanterne ikke sætte Sukkeret ned til den Pris, som er den virkelige Produktionspris. Jeg veed ikke, hvorfor det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som ellers ikke synes at have et saa godt Die til Konfortier, netop vil, jeg kan gjerne sige med Bold og Magt, putte saa mange Penge ind i Lommerne paa disse Folk. Jeg vil ogsaa sige, at det vilde være Uret imod Sukkerfabrikkerne, om man undlod at beskaffe dem paa en saadan Maade, som her er foreslaaet, saaledes at de stilledes lige med fremmede Sukkerfabrikker, thi vi vilde derved meget let gjøre det umuligt at nedsætte Sukkertolden. Naar vi komme dertil i Tidens Løb, som jeg antager, vilde vi derved foruette Sukkerfabrikkerne. Jeg skal ikke komme ind paa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem opstædede, hvorvidt Danmark var egnet til Sukkerroevl, hvilket han udtalte som utvivlsomt. Det er et Spørgsmaal, som først vil kunne løses, naar vi vedblive at gaa i den Retning, hvori vi ere gaaede siden 1873, at sørge for, at der hviler den selv samme Byrde paa det Sukker, der frembringes her, som paa det fremmede, der indføres. Saaledes er Forholdet i Virkeligheden det samme, som om der ingen Told var. Og hvad angaar det kata morgana — kan jeg gjerne sige —, som det ærede Medlem oprullede for Landbruget, som Følge af Roesukkerfabrikkernes Blomstring, da følger Besvarelsen af dette Spørgsmaal ligefrem af det Foregaaende. Er Danmark egnet for Sukkerroevl, vil det vise sig, naar man lægger den samme Byrde paa indenlandsk som paa udenlandsk Sukker, og saa vilde ogsaa Agerbruget have Gavn deraf. Er dette derimod ikke Tilfældet, vil Agerbruget komme til at lide, naar Roesukkerfabrikkerne engang i Tiden komme til at lide. Jeg skal derfor meget anbefale at følge det Forslag, der blev fremsat af det ærede Medlem for Sørs Amts 3die Valgkreds (Tauber).

Tauber: Naar jeg igaaar hørte den ærede Finansminister anbefale en meget høi Spiritus-told, for derved at kunne bevare den indenlandske